

TATÁR JUDIT

Röviden

Fejemben, mint kaptárban méhek,
méz-sóvár monoton döngicsélnek
szűrös hangulatú
gondolatok.

Mit tegyek?

Hova üljek odafenn, hogy lássam az Embert,
a tüzet, a vulkánt, a vizet, a tengert,
a földet, az aszályt, a levegőt, a szennyet,

az égő erdőt, a tomboló hullámot,
az éhező földet, a romboló tornádót?
Melyiket válasszam, melyik kis csillagot?

Honnan látom át az egész nagyvilágot?
Avagy, felhőről lógassam lábam ott ülve,
hogy kiálthassak: Ember, fuss menekülve?!

Nem jó nekem sem állócsillag, sem bolygó,
hol nincs előttem az egész zsidongó, zsongó,
veszélyekkel teli bolyongó földgolyó.

Vagy üljek le tárgyalni az angyalokkal,
hogy isten vegye kézbe a négy őselemet,
mert ily szertelenséget szeretni nem lehet?

Mit tegyek?!